

Arrest

nr. 269 401 van 7 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 februari 2022.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. D'HAENENS, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Voormeld artikel voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld en gemotiveerd: “Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming, en in het licht van de vaststelling dat de commissaris-generaal heeft aangetoond dat een andere lidstaat van de Europese Unie u reeds internationale bescherming heeft verleend, hebt u nagelaten om te duiden in welke staat u reeds dergelijke bescherming geniet. Derhalve verhindert u de instanties die uw verzoek om internationale bescherming moeten behandelen, om vast te stellen dat u deze lidstaat zou hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen, gezien ze enkel betrekking hebben op uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling.” en vervolgens wordt geconcludeerd: “Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanbrengt die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen.

De verzoekende partij beperkt zich immers tot het summier herhalen van haar verklaringen en het uiten van kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stelt te volharden in haar verklaringen waarbij zij aangaf dat zij oprecht geen weet had van een eventuele bescherming die zij al dan niet in een andere EU-lidstaat zou hebben verkregen en zij meent dat geen gedegen onderzoek werd uitgevoerd waarbij wordt aangetoond dat zij een reële bescherming geniet in een andere EU-lidstaat.

De Raad wijst erop dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet als enige voorwaarde stelt dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU (...) (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan. Aangezien alle lidstaten van de EU dezelfde procedures en dezelfde criteria toepassen inzake het verlenen van internationale bescherming, is de draagwijdte of essentie van de niet-ontvankelijkheidsgrond voorzien in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, niét de vraag welke lidstaat van de EU reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, doch wél om te bepalen dát er reeds een internationale beschermingsstatus werd verleend binnen de EU, ongeacht de lidstaat die deze heeft verleend vermits de internationale beschermingsstatus die zal worden verleend binnen de Unie een uniforme status betreft in héél de Unie, ongeacht het type status dat wordt verleend (vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus) en ongeacht de lidstaat die de status in kwestie verleent. Het komt dan ook geenszins aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe om aan te tonen welke lidstaat het betreft. Van zodra de verwerende partij aan de hand van concrete informatie – in casu de Eurodac Hit “M” – aantoonde dat er reeds een internationale beschermingsstatus werd verleend in een andere lidstaat van de EU, komt het aan de verzoekende partij toe, indien zij dit betwist, concrete elementen aan te reiken die desgevallend aantonen dat er haar geen internationale bescherming werd verleend, of, dat de door deze lidstaat verleende internationale bescherming niet langer actueel is of ontoereikend is waarbij de verzoekende partij de lidstaat van de EU die haar internationale bescherming verleende kenbaar maakt aangezien deze afweging zich noodzakelijkerwijze aftekent ten overstaan van de welbepaalde lidstaat van de EU die reeds internationale bescherming verleende.

Wat betreft de bewering dat zij niet zou hebben geweten dat haar reeds een beschermingsstatus werd verleend, is de Raad is van oordeel dat van de verzoekende partij, die voor haar komst naar België reeds in twee andere lidstaten een verzoek om internationale bescherming indiende, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij minstens zelf kennis heeft van het procedureverloop in de lidstaten in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en de daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het haar persoonlijke situatie betreft en dan ook aangenomen kan worden dat zij ter zake de nodige interesse aan de dag zou leggen.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie op de wijze zoals hiervoor uiteengezet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4. Gelet op het voorgaande lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 januari 2022, voert verzoekende partij aan dat zij geen nieuwe informatie heeft.

Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 23 februari 2022 slechts stelt dat zij geen nieuwe informatie heeft, zonder dat zij daadwerkelijk enige concrete (en inhoudelijke) opmerking aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens wordt vastgesteld en staat vast dat zij deze geenszins ontkracht of weerlegt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS